

Kristina Wicksell Bukhari: Hudik Pride 2014

Talare

Kristina Wicksell Bukhari

Datum

5 juli 2014

Plats

Hudiksvall

Året är 1985. Platsen Göteborg. För första gången sen andra världskriget organiserar sig nazister och det hela ska utmynna i något som sen kallas nazisträttegångarna i Göteborg. Jag lyssnade nyligen på en P3-dokumentär om dessa händelser. Om nazisternas eskalerande och dödliga våld och om hur man då missade vad som var gemensamt för alla dom som utsattes för våldet. Dom var homosexuella. Även idag pratar vi om hur rasismen blir allt vanligare. Vi pratar om hur invandrare pekas ut som syndabockar för våra samhällsproblem. Men idag vet vi också att nazisterna pekar ut fler som sina fiender. Homosexuella, bisexuella, transpersoner. Även kvinnor och feminister ses som ett hot av nazisterna. Den åttonde mars i år attackerades en grupp personer som var på väg hem efter att ha firat den internationella kvinnodagen. Dom attackerades med kniv av medlemmar i det nazistiska Svenskarnas parti. Vi är många som av olika anledningar inte vore välkomna i rasisternas drömsamhälle. Vi är många som på olika sätt inte passar in i deras konservativa, könsstereotypa och heterosexuella norm. Därför ser jag det som en omöjlighet att helt separera antirasism, HBTQ-kamp och på feminism. Dessa tre viktiga rörelser handlar i slutändan om respekt. Det handlar om att en liten grupp människor inte ska få bestämma hur vi andra ska vara, se ut, älska och definiera oss själva. Rasismen är vår största fiende, men därför är det också allas vårt ansvar att ständigt ifrågasätta och slå hål på deras världsbild. Dom allra flesta av oss hatar inte. Vi vill vara öppna och vi vill visa respekt. Vi vill att alla ska vara välkomna. Ändå är inte alla det -- välkomna. Inte på lika villkor i alla fall. Förutom det våld och det direkta hat som fortfarande är vardag för många så osynliggörs nästan alltid homo- och bisexuella. "Har du skaffat pojkvän än då?" frågar man en ung tjej och antar att hon är heterosexuell. Dom flesta barnböcker handlar fortfarande om en mamma, en pappa och ett barn -- trots att det inte alls är den vanligaste familjekonstellationen idag. För att inte tala om hur normbrytande personer görs till åtlöje och skämtas om. Transexuella till exempel. Hur brukar dom porträtteras i film? I bästa fall som ett skämt, i andra fall som något motbjudande. Jag tänker också på hur ofta vi skrattar åt "män i kvinnokläder"

och hur vi då bara befäster att det skulle vara konstigt eller till och med äckligt med könsöverskridande uttryck. Vi är alla här idag för att vi inte håller med rasister och andra HBTQ-fientliga om deras världsbild. För att vi inte ställer oss bakom deras hat och respektlöshet. Vi är här för att vi vill ha ett Hudik för alla, eller hur? Vi kanske osynliggör och skämtar på HBTQ-personers bekostnad -- även jag. Men jag tror att väldigt få av oss gör det på grund av hat eller med ont uppsåt. Jag tror att det oftast handlar om okunskap. Därför är det extra viktigt att vi har öppna sinnen. Att vi vågar vara nyfikna. Och att vi hjälper varandra. Den här dagen är ett perfekt exempel på det. Idag blandar vi glädje med allvar. Idag sprider vi information men också kärlek. För det är just det som skiljer oss från rasisterna. Vi är inte perfekta. Vi gör fel. Vi sårar och kränker ibland oavsiktligt. Men vi har förmågan att känna mer kärlek än hat, visst har vi? Idag visar vi att man kan välja att vara nyfiken i stället för att vara rädd. Att kärleken är starkare än hatet. Idag visar vi att Hudik är till för alla.

Taggar

2010-tal, 2014, Kvinna, Pride

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/kristina-wicksell-hudik-pride-2014>